

Obležení

Když první nápor na město byl bdělou ostrahou zmařen, započali Uhři směrem od Suchohrdel a Louky budovati proti hradbám silné šance. Kumánští jezdci si v takové krtčí práci nelibovali. Poryli a zpustošili zahrady a vinice jako stádo divokých kňourů. Zato šance Uhrů byly důkladné, zvláště od východu se nebezpečně přibližovaly k městským zdem. Vrbové proutí dováželi z Podýjí ajím odívali písek, hlínu i kámen. Za šancemi proti hradbám i věžím rozložili těžké praky, berany i hady a k tomu ještě nové instrumenty, podivné obludy, zde ještě nevidané – děla. Čeští zbrojíři umějí už liti z kovu tyto válečné instrumenty, ale znojemská ostraha jich nezná. Král je dal sem dopravit z Němec. Pipa z Ostrohy osobně přihlížel k jejich umístění. Všeho oblehatelského umění bude použito, aby odpor ostrahy byl brzy zlomen.

V Konicích, Šatově, Popicích i v Sedlešovicích hospodaří po svém Rakušané. Také oni nelenili a svůj tábor na Kraví hoře obehnali silnými šancemi.

Uvnitř městských hradeb stojí domy jako dřív a lidé dlí u svého díla. Po ryncích a na ulicích těkají zbrojní a také měšťané ve zbrani. Z krámů zaznívá hovor jako druhy. Ale stráže na věžích i hradbách bdí, stejně také konšelé v gotické radnici. Ti se střídají ve službě dnem i nocí. Každou chvíli přiválal k radnici jízdní posel Ješka Sokola nebo od bitovských a přinášel zprávy nebo příkazy Jindřichu z Jevišovic nebo Kuriviálovi, kteří se rovněž střídají ve velení zálohám a měšťanskému sboru.

Konšelé svůj lid celkem dobře vybavili: měl každý kuši, meč, hever nebo kopí, plech a pavézku.

Na obou hlavních ryncích se tyčí vysokí sloupové. Každý sloup znamená jednu městskou čtvrť. Jakmile vyjde z radnice konšel a vyvěsí na sloup korouhev, na věži zazní poplašný zvon, zvedne se hlučný pokřik stráží a bubnování. Tu každý měšťan, z čtvrti zvoum vyzvaný, se doma spěšně ozbrojí a spěchá, aby se zařadil pod svou korouhev. Ví, že Jindřich z Jevišovic ani Kuriviál neznají žertů a ospalcům ani váhavicům nic nepromijí. Bylo-li před městskými zdmi rušno a nepřítel zle dotíral, viselo na sloupech několik korouhví současně. Od korouhví posílají Jindřich z Jevišovic a Kuriviál shromážděné houfy na vykázaná a ohrožená místa. Tam odrážejí od městských zdí chtivé a dotěrné cizí ruce. Houfy docházejí na hradby dochvilně. Kde je třeba, oba velitelé záloh zasahují do boje osobně.

„Jsem bezpečn naší věcí, kde pracují náš Jindřich a Kuriviál,“ říká o nich Hynek z Kunštátu.

Každodenně znojemčané přihlížejí účastně, jak Uhři a Kumáni za večerů se zmítají kolem svých ohňů. Jak cizí vojska přihánější celá stáda dobytka, jak kusy porážejí, otvírají a čtvrtí. Vyvržené vnitřnosti odhazovali do trávy. Čtvrti a někdy celé kusy věšeli na osy velikých rožňů. Roztáčejí rožně a nad ohni opékají slaninu. Opékání berani, telata, vepři i psi zpívají na rožních svou posmrtnou píseň, jež zní přelíbezně vojáckému uchu a lahodí nosu. Cibule a česnek od těch ohňů voní až na městské zdi.

Kuchaři drží v rukou vařečky dlouhé jak tyče, také obrovité lžice na dlouhých rukojetích. Dlouhými noži odřezávají kusy tučného masa – kýty, plece i krkovičky. Horké kusy nabodnuty na vidlicích podávají jízdným, kteří je, napíchnuty na meče nebo nože, odnášejí. Hltají a obírají je, mastihubky kumánské, tak svědomitě a čistě, že za malou chvíli svítí v trávě jen holé kosti. Mastné nože, dřevěné lžice i prsty otírají o travu nebo košili.

Byla to věru zajímavá podívaná pro znojemské pecivály. Lomoz a hluk tropili ti cizí jezdci v předpolí pekelný.

Za večerů zazníval na hradby podivný, smutný zpěv stepních mužů a hlučné troubení. V táboře hlaholilo klení i křik v několika jazycích. A kde je peklo, tam bouří i plameny. Každou noc hořela některá moravská ves, kde sedláci neodvedli dosti rychle žádaného masa,

dobyčtat, chleba, obroku a peněz. Do čtyř neděl obléhání nebylo v okolních vsích, dědinách a lesích dobytka, kousku zvěře, pernatce ani psa.

Každým dnem, jakmile letní západ slunce se proměnil v soumrak, tábor se osvětlil mocnými ohni. Kromě zpěvu všelijaké zvuky daleko pronikaly, tlučení bubnů, ječení trub i píšťal, skřek hlasů. Jak lidé pobíhající táborem s hořícími pochodněmi v rukou, jakoby ohnivé hadové se zmítali ležením. Po syté večeři Kumáni sedali kolem ohňů s hnáty zkříženými jako Turci. Smáli se, až se jim na hlavách čupřiny třepaly. Kuriviál, který viděl daleké východní země, vypravoval druhům, že navlas stejné čupřiny nosili divocí tatarští jezdci z hord velikého chána Mamaje. Proti těm tatarským jízdům on bojoval ve svém mladém věku na širé Rusi.

Jindy Uhři i Kumáni ukazovali své jezdecké umění. Měšťané se dívali na ty jezdecké kejkle v úžase a s otevřenou hubou, div nezapomněli, že mají hradby stříci. Zato naši starší jezdci, vycvičení v jízdách a otřelí v bojích, jen mávli rukou. To že nic, jezdit umíme také a ještě se ukáže, kdo lépe koněm a mečem vládne. Ale i měšťané si zvykli na divadlo i na způsoby bojové. Střežli oni i pěší lid Uhry bedlivě a útoky na hradby odráželi tvrdě a statečně.

Jdou už srpnové slunné dny. Kraj kolem města je plný letního svitu a půvabu. Ovzduší nad řekou, na stráních i ostrozích zaznívá jásavým bzúčením hmyzu. Zvláště poledne jsou znojná. Jindy za toho času v pohodě už se nalévá víno v hroznech kolem Havraníků, Louky i Šatova. Ale letos jsou vinice rozvráceny a po celé dyn i noci buší do městských zdí kamenné koule, vrhány těžkými praky i děly. Za ty dary nemilé se znojemští obránci odvděčují dotěravcům rovnou měrou. Kosí je šípy, proudy žhavé smoly. Kotle vřelé vody vylévají z úzkých hradebních oken na ty, kteří po žebřích chtivě šplhají na zdi.

Za obležení vojenské hlavy i srdce jsou ustavičně ve střehu. Ale ani rukám nedá hradní hejtman zahálet. Na sta sekyr je v pohybu. Pily zvoní, přivážené klády i kámen bouchají, jak je pouštějí z vozů k zemi. Jimi se posiluje opevnění. Podle návodu Jana Žižky tyto těžké vozy, plné zbrojných, noc co noc vyjíždějí z bran do předpolí s nákladem kolů, písku, kamene a proutí. Před valy a šancemi řetěz vozů tvoří oblouk ochranné hradby. Část zbrojných na vozech zapuzuje zvědavé a dotěravé Uhry. Jiní opravují městské hradby, zpevňují valy a budují nové šance. Všechno se přikrývá nebo oplétá proutím. Za tmy pod ochranou vozové hradby se také opravují vlčí jámy a pasti, kopou se nové a prohlubují staré příkopy. Před ranním šířením vozy zas mizí v branách a Uhři ráno překvapení pozorují, že všechny škody na zdech, šancích i příkopech jsou opraveny a opevnění ještě posíleno. Ač po celé dlouhé letní dny Uhři dotírají zle a střílejí bez přetrží, jejich kamenné střely se boří do krytých šancí bez valného účinku. Uhři vidí, že jejich věhlasný vojvoda Pipa z Ozory zde našel svého mistra a možná mistrů několik.

Kupodivu! Všude, kde obránci v zemi zakopli, u jižní brány, k potoku Lesce i u Dyje, nacházeli plno kostí, hnátů nebožtíků, podivně v hrobech skrčených, patrně před pohřbem do kozelce spoutaných. Kuriviál, který dohlížel na práci, řekl:

„Mnoho, věru, podivného lidu odedávna v našem kraji žilo.“

Zápach vroucí smoly prolínal všechny rynky i uličky. Nad střechami se vznášel bez ustání hustý, štiplavý dým. Umounění pacholci míchali smolu v kotlích tyčemi. Jiní, podobní čertům, přikládali pod kotle. Odrostci i městská drobotina přihlíželi účastně tomu kutění po celý den, naslouchajíce s potěšením vtipkování mužských, jak si dobírali švitorné a zvědavé dívky.

„Co nám, chlapci, vaříte dobrého?“ ptaly se děvečky, věčně rozesmáté, natřásající boky i řadry.

„Polévku okouní pro Jejich milosti uherského krále i rakouského vévodu, také sladkou kaši se sádlem pro pány Uhry a Rakušany. A pro vás, děvečky moje nejmilejší, sladký lék, kterým se bezpečně přičaruje statečný a švarný milý,“ odpovídá vtipkař Filípek z Plenkovic.

Léto bylo parné a suché. Nebe, ať slunné nebo hvězdnaté, bylo stále vysoké a čisté od zenitu až k obzorníku. Srpnový žár vysušuje půdu, trávu, stromy, prameny i lidi. Po čtyřech nedělích obležení bez rosy a deště nebylo v městě téměř žádné vody. Studny nemohly napojiti takové množství lidu i koní, neboť jejich počty proti času pokoje jsou víc než trojnásobné.

Město za obležení čítá čtyři tisíce usedlých. Na sta uprchlíků z vypleněných vsí a několik tisíc zbrojných z moravského kraje, kteří přišli město hájit, tento počet vysoko zvýšilo. Dřevěné šlapací kolo na rumpálu v hradním sklepení nad hlubokou studnou je v pohybu bez ustání. Roztáčí rumpál a spouští vědro dnem i nocí. Vyskakuje často ze studny prázdné a ráno bývá v něm jen trocha kalu. Hrotek mléka, které dávají na hradě, nestačí ani pro raněné. Také v městě je vody i mléka nedostatek.

Ve studnách i kašnách bývalo v pokojném čase dosti vody pro město. Zbývalo ještě dosti chladivého, čerstvého nápoje také pro poutníka, který procházel městem a byl žízniv. Mohl si dlaní nabrat po chuti ze žulové mísy, aby občerstvil ústa i útroby. Bývalo dosti vody pro ptáčky nebeské, tuláčka psa a také pro koně, které tady dosyta mohli napojit vozatajové.

„Není vody!“ bědují děvečky, vracejíce se s prázdnými putnami a džbány od kašen.

Kašny zmrtvěly a jsou tiché, po celé dlouhé žárné dny i noci spí.

Pokud proudil kašnou vody nadbytek, zůstávala lidem pravědní. Netečně a s nosy zdviženými chodili mimo ni měšťané, hledíce si svých kratochvílí a starostí. Myslili, že pramen je nevyčerpatelný a proud vody věčný. Byl jim sice lhostejný, právě jako čas, odměřovaný rafijí slunečních hodin. Nyní, kdy pramen zanikl, pohlížejí ke kašně časo a velmi žádostivě. Ráno, když otevírají dubové okenice, platí první pohled jí. Nahlížejí zvědavě, zda tam už zase zurčí pramének vody. Také v noci se jim zdá o vodě, o tom nepostradatelném zdroji života. Šplouchání vody je teď píseň nadmíru vzácná, tím sladší, čím je vzdálenější. I tomu vladaři z kamene na Václavském náměstí, který nad kašnou třímá v pravici praporec, vyschla ústa a zdá se, že jeho pozdvižená ruka klesne. Kamenný světec a vévoda pozoruje netečně, jak lidé pobíhají od jedné kašny k druhé jako poplašená kuřátka. Pramen nezvučí. Vyschl, proud se zastavil a čas trčí.

Jak vysychaly prameny, tak i lidem odusýchal vtipný kořínek. Bez vody i láska je suchá, ani milování nechutná – smáli se zbrojní na děvečky, čekající u kašen. Ale smích nejde od plic a děvečkám také není do žertu.

Pije se už voda říční. Proto ostraha musí držet Rakušany pozorně a pevně na uzdě v povzdálí Dyje, aby nemohli sypat šípy i kamení na levý břeh, kde městský lid i zbrojní nosí vodu ve štoudvích po strmých stezkách.

Do říční vody přilévají vína. Toho jest ještě dosti ve sklepích klášterních i městských. Ale po takovém pití je nakonec přece jen chřtánu sucho. V krčmách odumřel zpěv, smích i povyk, neboť každé marné lidské bzúčení vysouší sliny na jazyku i v hrdle.

Panu Sokolovi z Lamberka, zdá se, nedostatek vody nepřekáží. Říká mrzutým zbrojným:

„Nemáte vody? Pijte více vína! Víno posiluje krev a očišťuje ducha. Zvířata, která pijí jen vodu, mají krev chladnou a duši nečistou.“

O panu Ješkovi vyprávěli klevetníci, kteří ho neznali, že když se opije o Novém roce, vystřízliví teprve třetího dne po Popelci. Ale to byla pomluva, čirý výmysl. Ve skutečnosti žádné množství vína nemohlo zdolat bohatýra a nikdo ho ještě opilého neviděl.

Ale nejen žízeň, ale také hlad se už šklebí z blízka na ostrahu i městskou chudinu. Rakušané zanechali na hradě jakés zásoby, hejtman dal píčovníkům příkaz přivést na vozech, co unesly, ale pro takové množství válečného lidu i uprchlíků to bylo přec jen málo, když se obležení prodlužovalo. Pochybělo už tuku, masa i chleba. Nasolené kýty zmizely. Ždíbece masa, které se rozdělují obráncům, jsou nepatrné. Brzy počnou bít vlastní koně, kteří churaví. Hrách mastí zbrojní už jen hojným klením.

„Zakrátko nebude co strčit do zobáku, braši,“ říkali kuchaři.

V takových časech sny zbrojných bývají lehké a neklidné. Zdá se jen o jídle. Právě u těch, kdož milují dobré a hojné sousto, jsou sny noc od noci naléhavější. Avšak i za dne strážě na hradbách i ve strážnicích, pacholci ve stájích hovoří jen o chutných krmích. Zbrojní z Rouchovan a Horních Kounic vyprávěli o domácí slanině, který se na jazyku jen rozplývá. Holštejštní Slováci od Kyjova zase ctili svou drkotinu, krmi královskou. Tu oni velice líbí, jemnou sekanou svininu v rosolu. Všichni nabývají chtivé výmluvnosti. Tak lidé z Biskupic a Příštpa vypravují, jaké štiky a kapry chová mlynář Vydra nad jezem v Rokytne, jak chutná křehké maso rybí, pečené nebo smažené na jemném tuku. Ale jevišovičtí praví: tolik ryb Vydra v Rokytne nemá, co je jich na Jevišovce. Jen v povodí této řeky u Jevišovic se čítá čtyřiatřicet rybníků a ve všech rejdí kaprů nespočetná hejna. Při každém rybolovu si domácí lidé odnášejí do chalup svého několikalibrového kapra. Slováci zas vypravují neuvěřitelné báje o lovu sumců, o obřích kusech těch žroutů v hlubokých tůních Moravy a jak jejich maso bez plevelné kosti je křehké a chutné. Kdež pak štika nebo kapr proti sumci! Na nočních strážích si zbrojní krátí čas rozmlouváním o jídle, dobře maštěném sádlem vepřovým i husím. Dnes by ani psím nepohrdli. Sami sobě zlořečí:

„Ach, my chlapi hloupí, nedopřáli jsme si, když bylo všeho hojnost. Ale však přijdou zas jiné a lepší časy. Potom se nehnu od stolu, dokud žaludek a střevo nedostane svou poctivou míru.“

Pátého týdne obležení posádka města začala bít vyřazené koně. Hlad už pobíhá v městských zdech jako prašivý pes. Když chlapi reptali nad koňským masem, okřikl je Ješek Sokol:

„Budete-li jísti koně, nabudete jejich ušlechtilou povahu, budete řehtat jako hřebci, také požívání psích ocasů budí veselost a posiluje paměť. Z holoubátek, ryb ani kur byste nezískali nic kloudného, leč jejich plachost. A ta vojákovi nesluší!“

Tak hlučně hovořil, ale skrytě jich litoval: dobří chlapi a s čelistmi, které by mohly drtit žulové kamení a nemají teď do čeho kousnout!

Filípek z Plenkovic tšká po hradu, až se vloudil do kuchyně. Okouní tam dlouho. Když ho vyhánějí, radí kuchařům, kteří jsou bez masa a klejí:

„Zbude-li vám větší kousek masa, můžete vařit také zítra dobrý oběd.“

A ještě jiné rady, víceméně moudré k tomu přidával. Hodili po něm vidlicí. Chytil ji v letu, čichá k ní a dí:

„Tvoje kost, věru, nevoní masem,“ a uhání odtud.

Do týdne dojde na dno také zásoba ovsa i sena pro koně. Před obležením bylo ve Znojmě koním veselo. Údolí podél potoka Lesky bylo jich plno, tam se na lučinách pásli. Večer je čekala ve stájích dobrá mírka obroku. Ale jak vrah přilehl k městu, bylonutné zahrnutí je do hradeb. Potom bylo možno ještě krátký čas pícovat v Mašovicích, v Podmolí a Cítanicích. Ale nyní Uhři uzavřeli kolem města těsný, nepropustný kruh.

„Brzy budem krásti koním poslední oves ze žlabů,“ pravil jeden jízdný krmičům.

„To budem stejně ohniví jako oni,“ smál se druhý.

Slyší to podkoní Kuriviál:

„Ani ovsa, ba ani sena pro koně nebude, milí braši.“

„A ti zatracení Uhři a Kumáni krmí svá prašivé kobyly naším dobrým zrnem. Člověk by plakal, když na to vzpomene,“ svědčí a nařiká Petratura. „Všechno, co sami a jejich koně mohou spolykat, už v kraji pobrali. Naše zvířata žerou jen řezanku, kumánské herky si pochutnávají na dobrém moravském zru.“

„Je už na čase, aby naši velitelé pustili na ty divoké kočky pořádný vichorec ze své větrné truhlice a podpálili jim řádně ocasy. Tomu Zikmundovi je zapotřebí držet meč blízko ohryzku, nepopřát pokoje ani za noci,“ tak uvažuje Kuriviál a všichni mu přisvědčují.

Oba, Kuriviál i Petratura, se divili, kam jen zmizel třetí druh z jejich slováckého trojlístku, Nekňuba? Jak by se zem pod ním propadla. Kde jen ten čertův synek se motá a co

kutí? Kdosi jim řekl, že hned po tom slavném vítání v Znojmě Nekňuba s dvaceti jízdými odejel z hradu a nikdo neví kam.

Ptali se tedy pana Hynka.

Ten se jen usmál:

„Nekňubovi byl svěřen úkol nejtěžší. Stráží ženu.“

Král Zikmund, vévoda Albrecht i jejich vojvoda Pipa z Ozory se domnívají, že posádka znojmská je už náležitě hladem zkrušena. Přípravují nový a rozhodný útok.

Král je zvědav na sílu a rozložení vojsk v městě. Veliký Pipa vypravuje, co mu jeho zvědové přinesli.

„Na hradě se usadil sám Suchý Čert, přivel tam na pět set pěších a stejný počet jezdců, právě takový počet zbrojných rozložil v nejbližším okolí hradu, v blízkých kláštřích minoritů a klářísek i ve Starém městě. Hlídá celý levý břeh Dyje. Podél Vídeňské brány se usadili bitovští Lichtenburkové, Lipolt a Aleš. Ti velí třem stům jízdých a pěti stům pěších, dvě stě jízdých pod velením Zikmunda z Letovic mají v záloze. Od Vídeňské brány kruhem k potoku Lesce a na severu města střeží vysunuté šance, hradby i věže Ješek Sokol z Lamberka se svými divokými loupežníky. Těch se počítá na šest set, v záloze má ještě tři sta mečů, kteří přišli z Ivančic, Pohořelic a z hradu Kraví Hory. Jindřich z Jevišovic a jakýsi světoběžník Kuriviál velí městské holotě, většinou opěšalé. Opevnění Hradiště, záda města a dyjský levý břeh od Granice až k Devíti Mlýnům hlídá ten pobožný pokrytec Vok mladší z Holštejna. Ten přivedl pět set jízdých a dvě stě pěších. Zálohu mu dal Suchý Čert silnou: na čtyři sta jízdých, které postavilo město a poslali drobní zemané z kraje. Ten mladý Vok už docílil významného úspěchu: nedávno za jedné noci unesl z kláštera panen klářísek tu nejsličnější novickou a ještě té noci se s ní oženil.“

Král sykl vesele mezi zuby:

„Ach, chlapík! Rád bych toho rytíře poznal. Až ho chytíš, přivedeš mi ho i tu jeho mladou paní! Ať uvidíme toho šťastného odvážlivce i jeho podnikavou choť. Máme zálibu v takových odvážných mužích i paních.“

Král je už v Louce neklidný. Vstává každodenně před svítáním a měří svůj dlouhý letní den jen krmí a ranami z těžkých kusů, z nichž jeho střelci s pravidelností hodin bijí do bran i zdí města. Netrpělivě očekává, kdy jeho vojvoda určí den rozhodného útoku.

Přišel Pipa z Ozory a pozval obě knížata i opata, aby vyjeli obhlédnout budoucí bojiště. Jitro bylo velmi sličné, když s družinou paladinů i jízdých hraběte z Hardeka vyjeli z Louky.

Opat Jan byl oděn krunýřem, po boku mu visí těžký meč. Pln zájmu prohlížel těžké praky. Ale přál si vidět při práci také děla, jak ty nové a podivné stroje pracují.

Pipa chtěl mu učinit potěšení. Ale ať se líbí také Jeho Veličenstvu i nejjasnějšímu panu vévodovi se podívat na práci a účinek těch nejzajímavějších instrumentů.

Kolem těžkého kusu kutilo chvíli několik hajduků. Konečně dělo bylo připraveno a vychrlilo plamen a oblak dýmu za ohlušující rány. Kamenná koule bzučela jako roztočený vlk a udeřila prudce do hradby, až malta i kámen odletovaly. Opat radostí zatleskal rukama jako malý chlapeček, tak byl dychtiv zkázy toho odbojného města, které nechce kupovatí víno z jeho přeplněných sklepů. Jak kámen udeřil, zdálo se mu, že všechny hradba se kymácí a třese a také jeho přání se naplňují.

Ale tleskající ruce mu brzy klesly, když jeho oči zabloudily k bráně. Ukazuje tam pravici, hlas se mu třese:

„A co je to tam?“

„To jsou trofeje Sokola z Lamberka,“ odpovídá zlostně Pipa z Ozory.

V hradební zdi zejí černé dravčí tlamy střílen a vysoko u brány jsou silné železné háky. Na těch jsou rozvěšeni za žebra zajatci, Uhři, Kumáni, hajduci i Rakušané. Suchý letní vítr jimi pohazuje a klátí, pro radost krahujců a havranů.

Opatův zájem o děla i praky rychle vychladl.

„Kéž brzy lapím toho proklatce Sokola i Suchého Čerta se všemi jejich loupežníky. Rád potom spojím jejich zločinecká hrdla pevně s mojí zdí. Pověším je do jednoho bez váhání nad klášterní branou,“ touží a horlí církevní kníže.

Velikým obloukem přes Sedlešovice jela knížata s družinou na Kraví horu. Na vyprahlých amfibolitových a žulových svazích letní žát vyžehl všechnu trávu. Jen sporé keře jako úsměvy osvěžují šedivou tvářnost toho smutného návrší.

Stanuli na temeni. Pohlížejí drahnou chvíli mlčky k pevnému městu: tvrdá stráž na Dyji hlídá a střeží pevně moravskou zemi.

„To město je plno pohody a jasu,“ praví rakouský vévoda, mhouře oči, utěšeným pohledem dotčené.

„Někdy se mi zdá, že je tu ještě více slunce, než v naší Vídni.“

Pipa z Ozory vyjel na kobyle před vladaře. Hluboce se klaní. Má vyložit plán své bitvy, jak uzrál v jeho hlavě:

„Chtěl jsem zprvu útočit na město ještě jednou odtud z Kraví hory. První náš nahodilý neúspěch nemohl mne odradit, neboť plán Jeho Jasnosti vévody, jenž zamýšlel zmocnit se města prudkým přepadem, byl v jádru dobrý. Město je už dokonale vyhladověno a ostraha boji unavena, rychlý útok byl by tentokrát jistě úspěšný. Ale je zde přec jedno nebezpečství. Průběhem našeho útoku mohl by mi udeřit do boku Vok z Holštejna, který sedí na Hradišti a jako ostříž hlídá řeku až k Devíti Mlýnům. Ten mladý pán,“ bradatý vojevůdce se usmál, „prožívá právě příjemné dny sladkých líbánek. Zamilovaní muži jsou slepí, ale mají svou šťastnou hvězdu, která je, jako všechny šťastné bláznů, vodí k úspěchům.“

„Pověřivost, pane, je hříchem,“ hrozí mu ukazovákem opat a směje se.

„Nevím jak tomu u kněží, ale my vojáci jsme všichni trochu pověřiví, Vaše Eminence,“ odpovídá vojevůdce. Uklonil se uctivě a pokračuje:

„Spokojíme se silnou ostrahou Kraví hory a pravého břehu řeky. Svěříme ji bezpečně do rukou Jeho Výsosti vévody, hraběte z Hardeka a jejich udatných rytířů.“

Znovu se klaní.

Vévoda, potěšen lichotkou, kývl souhlasně.

„My sami tentokrát zaútočíme od Suchohrdel a od severu údolím Leskou, předstírajíce ovšem zprvu přímý a prudký útok od Louky po obou stranách Vídeňské brány. Ať hádá Hynek z Kunštátu i ten loupežník z Lamberka, na kterém křídle tentokrát udeříme. Vpeříme se bezpečně do toho města i toho supího hnízda na té skále,“ pravil válečník, ukazuje na věže hradu.

„Všechny přípravy jsme učinili, můžeme zaútočit v kteroukoli hodinu. Záleží jen na milostivém rozhodnutí Jeho Veličenstva, aby dal pokyn k bitvě.“

Opatovi září oči. Naslouchá zkušenému vojáku pod přilbou s chocholem. Počíná pochybovat, že válečnictví je opravdu vědou a uměním. Všechno je tak prosté a jednoduché, každé dítě to musí pochopit: až naše útoky od Louky připoutají většinu sil, až Suchý Čert spotřebuje zálohy, udeří na Pipa od severu i východu hroznou silou.

A potom nastane veliké zabíjení a plnění.

V duchu už slyší pláč smilněných žen i sténání násilněných panen, skučení stařen, kvílení dětí, skřek mučených měšťanů, kteří odpírají prozradit, kde zakopali cenné věci a klenoty.

Při tom pomýšlení nad zkázou buřičů proběhlo jím slastné mrazení.

Bude vítězství, krvavá pomsta i kořist. Musí pečovat, aby si zajistil svůj díl.

Konečně král otevřel ústa, aby rozhodl:

„Zítra bude Jeho Eminence sloužit prosebnou mši za naše vítězství a pozítří svedeme tu bitvu. Dni míjí a je na čase, abychom odtud vyrazili do Čech.“